ОТГОВОРИ

ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ
ВИС - 12955 15 -10- 2026

От **Георги Тодоров Чинев** – Административен ръководител – Окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – Бургас, кандидат за изборен член на ВСС от квотата на прокурорите

Уважаеми прокурор Балков,

Представям отговори на Вашите въпроси, отправени на основание чл.29и, ал.2 от Закона за съдебната власт:

Въпрос 1: Осъзнавайки значимостта и актуалността на темата, свързана с възможностите за сътрудничество между ВСС и съсловните организации на магистратите, а наред с това и с гражданския сектор, в разработената от мен Концепция за дейността на ВСС съм насочил вниманието си към този кръг въпроси, предлагайки различни форми за възможно и допустимо взаимодействие. Именно, поради важността й, на проблематиката, касаеща сътрудничеството с гражданския сектор и съсловните организации на магистратите, в изготвената от мен Концепция е посветен нарочен раздел – XXII /стр. 42 – 45/.

Взаимодействието между ВСС и съответната НПО би могло да се реализира успешно чрез предвидените форми на граждански контрол, експертно сътрудничество, предложения и идейни проекти. То включва още публични обсъждания, становища по концепции на кандидати за ръководни постове в съдебната власт и съвместни инициативи.

За водеща приемам идеята, че взаимоотношенията между ВСС и неправителствените организации (НПО) се определят като институционализиран диалог за сътрудничество, който следва да осигурява публичност и да осъществява мониторинг по отношение на съдебната система.

Съгласно чл. 217, ал. 1 от Закона за съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите могат свободно да образуват и да членуват в организации, които защитават професионалните им интереси. Съсловните организации имат особено значение като естествен посредник между органите на съдебната власт и ВСС. Чрез тях могат своевременно да бъдат идентифицирани практически проблеми, свързани с организацията на работа, натовареността, кадровото

обезпечаване, атестирането, професионалното развитие, условията на труд и гаранциите за независимост на магистратите.

В тази насока би следвало да се акцентира върху провеждането на регулярни работни контакти при изготвяне на предложения за законодателни промени в устройствения ЗСВ и процесуалните закони (НПК, ГПК, АПК), за обсъждане на реформи и кадрови правила. Позициите на тези организации следва да бъдат търсени и обсъждани при подготовката на решения на ВСС, които имат значение за съответната професионална общност.

Считам, че **интегриране капацитета на съсловните организации в тези направления би спомогнало за повишаване на легитимността по отношение решенията на ВСС** пред съдийската, прокурорската и следователската общност.

Въпреки, че **ВСС не трябва да се затваря в институционална самодостатъчност**, той е длъжен да гарантира, че решенията му се формират независимо, въз основа на закона, обективните потребности на съдебната система и интереса на правосъдието.

ВСС трябва да бъде открит към експертизата на различните организации и тяхната аргументирана критика, но да бъде достатъчно прозрачен в дейността си, за да не възникват съмнения за зависимости или външно влияние. Диалогът с гражданското общество и професионалните общности е ценен, именно когато подпомага вземането на по-информирани решения. Като граница на сътрудничеството може да се посочи **недопускането на установяване на неформални канали за влияние, чрез които отделни съсловни, неправителствени или други структури да получават привилегирован достъп до членовете на ВСС или възможност предварително да въздействат върху неговите кадрови и управленски решения.** Като примери биха могли да се посочат упражняването на подобно влияние при назначения, повишения, атестиране, дисциплинарни производства или избор на административни ръководители.

Като принципна своя позиция бих желал да посоча разбирането, че **кадровите решения трябва да се основават единствено на професионалните и нравствените качества на кандидатите, на резултатите от тяхната работа и на обективно установими критерии**.

Подкрепа или критика от страна на съсловна или неправителствена организация не следва сама по себе си да носи нито предимство, нито неблагоприятни последици за който и да е магистрат.

Това, струва ми се е една от най-важните гаранции, която ще запази свободата им да отстояват позиции, като коректив в дейността на ВСС.

В обобщение на казаното, взаимодействието с неправителствения сектор е полезно, доколкото допринася с професионална експертиза, анализи и конкретни предложения за повишаване качеството и прозрачността на правосъдието.

Същевременно, бих искал дебело да подчертая, че **съсловните организации на магистратите трябва да бъдат еманципирани, освен от външни и от вътрешноинституционални властови центрове**. Именно с дейността си в защита интересите на отделен магистрат или на общността като цяло, те трябва **да докажат, че не са казионни.**

Въпрос 2: „Достъпността", като възможност за непосредствен, личен контакт е очертана от мен, като един от основните принципи /приоритети/ при упражняването на административно-ръководната дейност. Темата за „достъпността" е в корелация и с тази за личната и непосредствена ангажираност на административния ръководител чрез посещение на място при извършването на тежки престъпления, такива от висок обществен интерес, респ. към които е налице голяма социална чувствителност. Установяването на пряка ангажираност в гореизброените хипотези, убеден съм от личен опит, позволява във всеки конкретен случай да се предприемат в спешен порядък необходимите организационни, координационни, логистични и др. мерки, целящи като краен резултат – постигане на законосъобразно и ефективно разследване. Именно в светлината на тези разсъждения споделям разбирането, че достъпът на полицейски и други държавни органи, както и на представители на оперативните служби до административния ръководител трябва да бъде непосредствен и възможен по всяко време.

Прекият контакт с административния ръководител на съответната прокуратура е необходимост, която в много случаи е продиктувана от динамиката в работата и същността на проблемите, произтичащи от спецификите на съдебните райони в страната. В този смисъл, като особено невралгичен от гледна точка на криминогенната среда район, и този, обслужван от ОП-Бургас не прави изключение.

Тук, обаче следва да направя много важно уточнение - **предлаганата достъпност, пряка комуникация и срещи, в общия случай са насочени към осигуряване на организационно-техническо и логистично съдействие. Не става дума за провеждане на срещи, в рамките на които да се поставят на обсъждане по същество конкретни дела и преписки**. Естеството и честотата на подобен тип комуникация не предполага протоколирането й. Друг е въпросът, че не ми е известно подобна практика да е възприета към момента.

Въпрос 3: За да се отговори точно на формулираното питане е необходимо да се направи предварителна бележка, чрез която да изразя разбирането си за

публичността, като се придържам изцяло към семантиката на думата „публичен“.

Публичността има изключително широк обхват. Тя включва **гласното, честно, ясно и открито артикулиране на определена позиция** пред колеги, пред част от професионалната общност и пред онези, които имат отношение към поставения проблем или правомощия да го разрешат. За да се изпълни критерият за публичност не е задължително говоренето да протича в медийна среда или позицията да бъде изразявана чрез социална платформа, така че да се гарантира достигането ѝ до неограничен кръг лица. В този смисъл, публично е и онова поведение, чрез което се елиминира пасивността, не се ограничава споделянето на набелязаните проблеми в тесен кръг и в частни разговори /“под сурдинка“/, а открито се заявява становище с поемане на отговорност за изказаната позиция.

Това важи с особена сила, когато позицията е изразена в широк професионален и колегиален кръг, включително и пред ръководители. Поради това „публично“ не следва да се интерпретира механично като „медийно“. Или с други думи, **„публично“ не означава непременно търсене и намиране на медийни рупори за споделяне на дадена позиция.**

На въпроса, дали в качеството си на административен ръководител съм поставял публично проблематиката около загубата на обществено доверие в органите на съдебната власт и тази, възникнала по повод центровете за влияние върху магистрати, ще отговоря положително – да, правил съм го, при това неведнъж.

Многократно съм коментирал въпросите, свързани с прозрачността на кадровите процедури, дисциплинарната практика, ефективността при разследването на престъпления с висока обществена значимост и еднаквото прилагане на закона спрямо всички. Акцентирал съм и на това, че неудовлетвореността на голяма част от хората от начина, по който тези и други проблеми се решават, води до усещането у тях за дефицит на справедливост и до ерозия на общественото доверие в съдебната система. Споделял съм и други причини, водещи до дефицит на доверие, които са добре известни и се отнасят до съществуването на извънсистемни центрове на власт и кръгове на влияние, създаващи определени зависимости и оказващи натиск върху отделни магистрати при вземането на решения. Имам предвид станалите публично достояние случаи, свързани с дейността на П. Петров – „Еврото“ и Мартин Божанов – „Нотариуса“. По обясними причини, в обхвата на административната ми дискреция не е включен инструментариум за интервенция по тях. Въпреки това, **винаги съм защитавал тезата, че безкомпромисното санкциониране на поведение на магистрати, което е в разрез с етичните правила, е императив на деня.** Защото **при доказана липса на интегритет,**

бездействието практически означава отсъствие на институционален имунитет срещу всякакъв натиск.

Като административен ръководител винаги съм защитавал независимостта на магистратите, като съм оказвал безусловна подкрепа на усилията им да вземат решенията си по вътрешно убеждение, ръководейки се от закона. Това не е теза, защитавана с декларативен патос, а мой поведенчески модел, който всеки обективен колега би потвърдил, че е действителен.

С уважение,

Georgi Todorov Chinev

Digitally signed by Georgi Todorov Chinev
Date: 2026.10.14 14:45:43 +03'00'

Георги Чинев